

Oral history getuigenissenbank van het NIOD (Instituut voor Oorlogs-, Holocaust- en Genocidestudies). De interviews zijn gedeeltelijk verwerkt in het boek: 'De Syrische Goelag' van Uğur Üngör en Jaber Baker.

Getuigenis 1: Rehab Abdulftah uit Deir Ez-Zor, 45 jaar, drie kinderen.

Schooldirectrice op een middelbare school op het platteland van Damascus. Twee keer gearresteerd in 2013, een keer een dag, de tweede keer vijf maanden.

Interviewduur 2'40

Interview: Jaber Baker, writer and researcher.

Transcriptie: Linda Bilal, journalist and writer columnist with Amnesty International magazine, fellowship student with Beirut DC in impact strategy, graduate of journalism and media, broadcast writing department.

Vertaling: Abir Sarras, translation Specialist

Deze publicatie is tot stand gekomen met steun van het Fonds Bijzondere Journalistieke Projecten (www.fondsbjp.nl).

Kun je jezelf alsjeblieft voorstellen?

Ja

Hoe stel je je jezelf voor? Wie is Rehab?

Ik ben Rehab Al Hassan, uit Deir ez-Zur, voormalig inwoner van Damascus. Ik ben 45 jaar en heb drie kinderen. Ik ben afgestudeerd aan de Damascus Universiteit, Faculteit Onderwijs en Jeugd. Ik werkte vroeger als schooldirectrice op een middelbare school in Rif Dimashq (Ruraal Damascus).

Voor de arrestatie: revolutie 2011

Oké, laten we het hebben over Rehab en de revolutie en hoe je erbij betrokken raakte?

Allereerst was ik in de Rif Dimasqh-gebieden die werden beschouwd als veilige gebieden die geen demonstraties of revoluties of iets dergelijks hadden. Maar de omliggende gebieden waar ik woonde, werden beschouwd als conflictgebieden, zoals Darayya en Moadamiya. Ik was een inwoner van Jdaydet Artooz. Vanwege het conflict vluchtten bewoners van Darayya en Moadamiya naar Jdaydet Artooz waar ik woonde. En omdat ik een directrice van een

middelbare school was, kwam ik in contact met de leerlingen, van wie de ouders meestal revolutionairen waren, en achter gebleven waren in die gebieden. Je weet hoe het gaat, natuurlijk leven we mee met de leerlingen, ongeacht de achtergrond van de ouders. En ik kreeg hun verhalen te horen, en probeerde hun te helpen. Ze klaagden over gebrekkige of slechte leefomstandigheden op het platteland in Darayya en Moadamiya.

Ik probeerde hulp te verzamelen van de leraren, en de ouders en de leerlingen te helpen wier toestand onder de armoedegrens lag. En zo is mijn relatie met hen in deze periode ontwikkeld. Rond deze periode werkte ik ook met de Syrische Halve Maan, en ik gaf alle hulp die ik kon krijgen door aan de mensen van Darayya, Moadamiya, en aan inwoners van het gebied waarin ik woonde. Veel van de bewoners in het gebied waar ik woonde waren Druzen en ook christenen. Ze wilden niet dat ik de nieuwkomers zou helpen. Ze beschouwden ze als abnormaal. Ze beschouwden hen als terroristen die het niet verdienen om geholpen te worden. En ik heb eerlijk gezegd niet naar hun geluisterd.

In die periode kwamen leerlingen naar mij toe uit Al-Rastan, de regio Al-Rastan. Een officier die oorspronkelijk uit mijn stad Deir ez-Zur komt, nam contact met me op, en vertelde me dat deze leerlingen niets met het conflict te maken hebben. Ik was schooldirectrice en leidde een examencentrum. Ik regelde hun papieren en gaf ze lesmateriaal, schreef ze in op mijn school, en liet ze examen doen. Het waren meer dan achttien leerlingen. De meeste van hun zijn geslaagd.

Na de uitslag kwamen de leraren naar school om de uitslagen te bespreken. De namen van de leerlingen kwamen op de lijsten van de school terecht. De leraren, onder hun ook Druzen zoals ik al vertelde, vroegen hoe het komt dat de leerling examen aflegde terwijl ze onbekend waren bij hun. Ik legde uit dat die leerling kwamen op het laatste moment en dat ik met hun sympathiseerde en toeliet op school. En toen stuurden de leraren een rapport over mij naar de Directoraat Politieke Veiligheid van Rif Dimashq.

Eerste arrestatie in 2013 politieke veiligheidsdienst: 1 dag

Ik kreeg te horen dat ik naar die afdeling in Al- Mazzeh moest komen. Maar ik deed toch niks verkeerd? Ik had met niets of niemand te maken. Verder was er was geen direct contact tussen mij en iemand van de andere kant, zoals de revolutionairen. Ik had alleen contact met de leerlingen.

In welk jaar is dat gebeurd? Laten we samen stap voor stap de gebeurtenissen doornemen.

Oké, 2013

Laten we herhalen, vanaf het moment dat ze examens aflegden, welk jaar was het precies, en dan gaan we verder.

Ok, ik liet ze examens doen op school, en dit was in het jaar 2013. Er werd een rapport over mij geschreven aan de Directoraat Politieke Veiligheid. Ik was geschrokken en meldde me aan bij de sectie Studenten en Arbeiders, van de Directoraat Politieke Veiligheid van Rif Dimashq.

Mijn ondervrager heette Makhlof. Ibrahim Makhlof, die de leiding had over de sectie, vertelde me dat de ouders van de leerlingen die ik toeliet, zijn leiders van Al-Farouq-brigades (Kataeb Al-Farouq), en dat ik hun toegang tot de staatsinstituten faciliteerde. Maar ik zei dat zolang iemand Arabisch Syrisch is, iemand voldoet aan de academische voorwaarden. Als iemand de wettelijke leeftijd niet overschrijdt, dan voldoet hij aan de voorwaarden. Dus die leerlingen kunnen op elk Syrisch grondgebied examen afleggen, ongeacht hun achtergrond of uit welke stad ze komen. De leerlingen kwamen niet uit Deir ez-Zur. Ze lieten me een belofte schrijven om niemand meer toe te laten uit Rif Dimashq behalve na goedkeuring van de Directoraat Politieke Veiligheid, en ze lieten me vrij.

Weer vrij: reputatie revolutionaire vrouw

Toen ik weer vrij was, ging het nieuws rond dat ik was gearresteerd door het regime. Mijn verhaal ging rond tussen de leraren en andere bekenden van elkaar tot aan de mensen van Moadamiya, Darayya, Jubbat al Khasab en de westelijke linie als geheel. Overal kreeg ik de reputatie als revolutionaire vrouw. Ik bedoel, ik kreeg de reputatie dat ik een revolutionair ben, hoewel ik niets anders deed dan de leerlingen helpen.

Toen namen groepen uit Khan Al-Sheih, Darousha en Daraya waar echt een revolutie gaande was, contact met mij op. Ze zeiden dat ze hoorden dat ik iemand was op wie ze kunnen vertrouwen en vroegen mijn hulp. Ik vroeg ze wat ze precies wilden en ze antwoorden dat ze humanitaire hulp nodig hadden, vooral aan de vrouwen en kinderen en vroegen of ik iets voor hun kon betekenen.

Ik begon hulp te verzamelen van de welvarende families die ik kende, en verdeelde die onder arme families die net aankwamen in Jdeidet Artouz en Jdeidet Al Fadl. Er waren bijvoorbeeld mensen die de huur niet konden betalen, kinderen konden niet naar een dokter gaan, ze hadden geen identiteitskaart dus zette ik ze onder namen van andere kinderen. Een vrouw stond op het punt te bevallen, dus ik bracht de vroedvrouw naar haar huis... Dat soort hulp, puur humanitaire hulp, niet meer en niet minder.

Ik ben echt verwijderd van wapens, doden en slaan. Ik heb niets te maken met wapens, doden en slaan. Trouwens, ik heb nog nooit meegedaan aan een demonstratie, omdat er in de buurt waar ik woonde geen demonstraties waren. Beetje bij beetje verspreidde mijn reputatie zich en blijkbaar hielden ze me in de gaten sinds mijn vrijlating. Ze observeerden me van verre en dachten bij zichzelf: laten we eens kijken wat ze gaat doen en waar ze heengaat totdat het politiebureau in Qatana me liet komen met de mededeling dat ze wat vragen voor me hadden over de vader van een van mijn leerlingen.

Tweede arrestatie (vijf maanden)

Ik ging naar Qatana om het hoofd van het politiebureau te spreken. Hij kwam oorspronkelijk uit ons gebied Deir ez-Zur, uit het district Al Baseera. God zegene zijn ziel, hij werd later een martelaar. Zijn naam is Jihad Qanbar. Jihad vertelde me dat er officieren zijn die wilden overlopen en dat ze het gebied niet konden verlaten. Hij zei dat ik, omdat ik de vrouw van een officier was en dat ik moedig was, een auto kon regelen en met hen mee kon reizen alsof we samen reisden. Ik stemde ermee in. Telkens wanneer een militair overliep, verborg ik hem bij mij thuis totdat ik hem veiligstelde om Daraa of Palmyra te bereiken, of totdat ik hem een nieuwe identiteit met hulp van de jongen mannen die ik kende had gegeven, we passeerden de controleposten, en al die tijd hielden ze me in de gaten.

Toen ik naar school ging, kreeg ik een oproep om me te melden bij departement 227 (Firaa 227). Ik werd bang en ik wist dat ik diep in de problemen zat. Ik wist niet wat ik moest doen eerlijk gezegd. Ik nam contact op met enkele mensen die ik kende en zij zeiden dat ik onmiddellijk moest vertrekken. Dus vertrok ik naar Deir ez-Zur. Maar ze stuurden een van mijn goede vriendinnen op me af die me vertelde dat ze niets over mij hadden, en dat ik naar huis terug moest gaan, dat het interview slechts een routine vraag en -antwoord was. Ze zei dat ik mijn baan niet moest weggoeien, en mijn dochter en mijn huis niet moest verlaten omdat ik niets verkeerd deed. Dus ging ik terug, niemand stopte me bij de controleposten of viel me lastig totdat ik bij mijn huis aankwam. Ik arriveerde om 12:15 uur, toen om 12:40 uur kwam het hoofd van het controlepost vlakbij mijn huis, met zijn zoon. Ze hoorden bij "Saraya Al Seraa", die waren verantwoordelijk voor het gebied. Hij kwam naar me toe en vertelde me dat ik gezocht werd.

Hij zei dat ze de bevelen niet konden negeren en dat ze mij mee moesten nemen. Ik vertelde hem dat ik niet wilde gaan, we raakten in discussie en toen ik mijn stem tegen hen verhief, pakten ze me met geweld vast, blinddoekte me en bonden mijn handen vast met een "tie wrap". Ze stopten me in een busje en brachten me naar Qatana. Ik bleef tot de avond in een kamer die een opslagruimte leek, met de deur op slot. Ik was geblinddoekt. Er kwam iemand me fouilleren. Hij fouilleerde me van top tot teen. Hij zei tegen hun dat ik niets had, nam toen mijn schoenen mee en zei dat ik blootsvoets moest blijven. Ze waren bang dat ik een chip of iets dergelijks in mijn schoen had. Ik bleef zo tot het donker werd. Toen stopten ze me in een auto. Ik weet het type niet omdat ik geblinddoekt was, maar het was een auto die erg snel ging. Het kan een busje geweest zijn. Ze hebben me gescand met een apparaat. Ik was geblinddoekt, maar ik weet dat ze mijn hele lichaam hebben gescand met een apparaat en me weer in het busje hebben gestopt. Ze gingen met het busje naar binnen, ze zetten me vervolgens in een lift en brachten me naar beneden. Ik herinner me dat er een lift was. Toen haalden ze mijn blinddoek van mijn ogen af en zeiden: welkom, je bent in 227.

Fouilleren

Nu willen we dieper ingaan op het moment waarop u werd gearresteerd, en de dialoog of ruzie zoals u zei. Dan over regiment 100. Ook willen het hebben over fouilleren, dat is meestal vervelend en ongemakkelijk voor vrouwen.

Natuurlijk

Vooral als het een man is die het doet, laat staan een heel militair regiment, terwijl u niet eens wist waar u was. Zodra we dit hebben behandeld, gaan we terug en gaan we verder over departement 227.

Als God het wil (Inshallah)

Terug naar het punt waarop ik werd gearresteerd, wat mij het meest trof was mijn dochter, die toen 6 jaar oud was. Ze verstopte zich achter de gordijnen en durfde niet bij me in de buurt te komen. Ik schrok ook dat mijn buurman die tegenover mij woont degene is die mij heeft aangegeven en heeft doorgegeven dat ik nu in het appartement ben, want toen ik thuiskwam wist eigenlijk niemand dat ik terug was om mijn huis te verkopen, mijn zaken af te ronden en een aanbetaling (deposito) op mijn werk terug te krijgen. Ik was van plan om terug te gaan naar mijn familie in Deir ez-Zur. Ik weet dat ik daar veilig zou zijn omdat 80 procent ervan bevrijd was. In bevrijde gebieden kan niemand mij iets doen, dus het lijkt erop dat degene die mij heeft aangegeven instructies had gekregen om te bellen zodra ik terug was.

Ze kwamen binnen 15-20 minuten nadat ik terug was. Ik deed niet eens een raam open of zo. Ik was drie maanden weg uit Deir ez-Zur. Ik had niet eens de tijd gehad om de ramen open te zetten en het huis te luchten.

Wat mij het meest raakte, was dat mijn dochter aanwezig was. Ik dacht dat hij aanvankelijk een beetje met me meevoelde, misschien omdat zijn zoon een van mijn leerlingen was. Hij was kalm en zei dat ik met ze mee moest, en dat ze er niets mee te maken hadden en gewoon de bevelen opvolgden om zo binnen te vallen, omdat ze verantwoordelijk zijn voor de veiligheid van het gebied waar ik onder val.

Ik maakte ruzie met hem en zei dat ik niet wilde gaan, maar toen blinddoekten ze me en namen me mee. Mijn enige fout is dat ik mijn mobiele telefoons in mijn handtas had. Ik had foto's en documentatie en andere dingen die mijn schuld bewijzen. Als ik mijn telefoons had opgeborgen, zou er geen bewijs tegen mij zijn. Maar ze hebben al het bewijs van mijn mobieltjes gehaald. Dat is één punt, het andere punt is dat ze me met geweld hebben meegenomen.

Geen vreemde heeft me ooit de handen opgelegd. En dit was de eerste keer dat ik voelde dat een vreemde man me aanraakte. Het waren allemaal soldaten en minderjarig. Ik had medelijden met mezelf, ik was boven de 40 en iemand, in de leeftijd van mijn kinderen raakte

me aan, beledigde me, gebruikte scheldwoorden en zei abnormale dingen. Maar ik liet de dingen over aan de almachtige God. Ik weet niet waar ik die innerlijke kracht vandaan haalde.

En ik zei mijn Shehada gebed, alsof ik dood ging. Ik realiseerde toen wat angst was en wat het betekent om je Shehada te zeggen. En er was nog een belangrijk keerpunt in mijn leven toen. Ik draag de hijab (Hoofdoek, Red) sinds ik 9 jaar oud was. Ik ben opgegroeid in de oostelijke gebieden van het land waar het dragen van de hijab een heilige daad van geloof is en niet alleen een culturele norm is. De hijab is een van de symbolen van vrouwen en zelden gaan vrouwen de deur uit zonder hijab.

Hijab moet af

Het eerste wat ze deden is mijn hijab afdoen. Dit is wat mij en mijn geloof brak. En ik voelde dat, zelfs als ik 50 hijabs op mijn hoofd zette, ik me nog steeds naakt voelde. Nadat ze mijn hijab hadden genomen, zag ik alleen een witte doek voor mijn ogen en hun woorden kwamen als een echo in me terug. Zo voelde ik me op die afdeling, bij regiment 100. Een militair van ongeveer 22 jaar oud kwam mij fouilleren. Als het een dokter was geweest of iemand uit mijn eigen gemeenschap, had ik dat kunnen accepteren, maar het was een man, van het andere geslacht. Als het een vrouw was geweest, had ik daar geen probleem mee gehad. Maar het was een vreemde man die mijn borsten en gevoelige delen aanraakte. Op dat moment voelde ik dat het het einde der tijden was. Helaas beleef ik dit moment nog steeds elke keer dat iemand me nu aanraakt.

Ik ben zelfs bang als iemand mij aanraakt, ook als het een andere vrouw was. Ik heb een negatieve reactie op iedereen die twee meter bij me in de buurt komt, ook al waren het bekende van mij. Ik heb nog steeds een negatieve reactie.

Leefomstandigheden

Oké, nu gaan we naar "Welkom in 227" (departement 227, Red) hebben ze je dat verteld of wist je het zelf? Hoe waren de eerste momenten bij departement 227?

Nee, dat hebben ze me verteld. Ze vertelden het me voor het eerst toen ze me naar beneden brachten en de blinddoek van mijn ogen haalden. Het licht was gedimd en de plek waar ze me brachten was smal en stonk.

Hoe zal ik het je omschrijven. Het is iets onbegrijpelijks voor een menselijke geest. Er was een zeer sterke stank alsof je op een vuilnisbelt was. De vloer was zo vies en plakkerig dat je voeten plakten aan de grond. De muren waren geel en rottend. Je voelde de stank, zelfs de persoon die voor je stond klonk als een monster. Ik voelde dat hij enorm was en hij was degene die op een sarcastische manier zei: "welkom dame, je hebt onze dag gemaakt, je bent in departement

227". Ik was aangekleed toen ze me uit het huis haalden, want ik kwam net van mijn reis aan. Ik was helemaal netjes aangekleed en droeg Chanel-parfum en had mijn gouden sieraden om, met een nieuw model mobiel. Ik probeerde mijn eigen kleren en parfum steeds te ruiken om de stank van de plek te verdragen.

Ik wilde uit deze situatie komen. Ik gaf het op en liet dingen aan God over en zei tegen mezelf dat, als ik voorbestemd ben om te leven, God me hieruit zal halen. Ik had dit niet verwacht. Ik dacht dat ze me een paar dagen hierheen brachten om me af te schrikken, me een lesje te leren en dan vrij te laten. Ik had helaas niet verwacht dat het een hele maand zou duren.

Hoe was je eerste dag bij departement 227?

De eerste dag was een ramp voor mij. Ik verloor mijn bewustzijn twee keer. Ze brachten me eerst in een groepsceel. De meiden (vrouwen, Red) bij wie ze me hadden ondergebracht, sympathiseerden met me, huilden en ze maakten een zitplaats voor me. Er waren ongeveer 40 meiden, de ruimte was niet groter dan 4 meter bij 4 meter. Het plafond was erg laag en raakte bijna je hoofd alsof het een opslagplaats of pakhuis was. Het licht was erg zwak en rood gekleurd. Er waren ventilatoren in het plafond, en een klein toilet zonder deur. Daar wasten ze zich en dronken ze ook uit de wasbak in het toilet. Ik was afwisselend uit- en bij bewustzijn. Toen ik wakker werd, deden de meiden water op mijn gezicht en lazen ze de Koran voor. Een van de meiden uit Harasta was een apotheker van de familie Al Rasheed. Ze nam mijn pols en vertelde de anderen dat het zwak was. Ik schreeuwde en de meiden legden hun handen op mijn mond om mij de mond te snoeren. Ik wist niet dat als je schreeuwt, gestraft wordt. Ik schreeuwde met al mijn kracht. Toen kwam een man genaamd Mahmoud en nam me mee naar buiten. Ik dacht dat hij me meenam om wat lucht te halen, maar hij bleef me slaan, slaan tot dat ik mijn bewustzijn weer verloor, tot de volgende dag.

De volgende dag werd ik wakker en merkte dat mijn hoofd op de benen rustte van een vrouw die de Koran aan het reciteren was. Stukje bij beetje was ik weer bij bewustzijn en begon ik mijn verhaal te vertellen.

Ze zetten iemand op de stoel nadat ze in elkaar waren geslagen en hun botten hadden gebroken. Wanneer iemand in je bijzijn wordt gemarteld, is dat moeilijker dan zelf gemarteld worden. Als je gemarteld wordt, word je verteerd door je eigen pijn en lijden. Maar als je ziet dat iemand gemarteld wordt en je kunt niets voor diegene doen, dan is dat het moeilijkst. Ze martelden jonge mannen voor ons, soms hoorden we ze om 3 uur 's ochtends, ze haalden ze eruit en martelden ze. Ik en de andere vrouwen hoorden hun geschreeuw, en reciteerden de koran voor hen.

Elke dag, ik zweer bij God, zie je lichamen naar buiten dragen, gewikkeld in dekens. Door een klein gaatje zagen we ze de lichamen van de martelaren dragen, moge God hun zielen zegenen.

De elektrische marteling waaraan u werd onderworpen, kunt u ons daar meer over vertellen en of het veranderde?

Ja

Welk instrument gebruikten ze? Een specifiek instrument? Elektriciteit? hoe?

Nee, het was een stok

De stok die de politie op straat gebruikt?

Ja

Wie herinnert u zich het meest, of welk voorval herinnert u zich het meest van personen die tijdens het verhoor in uw bijzijn werden gemarteld? Vertel me over een van deze incidenten.

Er was eens iemand uit Deir Atteyeh, een militair. Ze beschuldigden hem ervan dat hij zijn baas had vermoord en was weggelopen. Maar hij vermoordde zijn baas niet en rende weg omdat hij precies zag wie hem vermoordde. Ze wilden weten met wie hij was en hij weigerde de naam te zeggen, blijkbaar omdat deze persoon zich nog in Damascus bevond. Ze sloegen hem keer op keer. Hij werd gemarteld voor mijn ogen. Ze sloegen hem op zijn armen en het voelde alsof zijn onderarmen loskwamen van zijn lichaam. Hij schreeuwde: "mijn handen, mijn handen".

Toen sloegen ze hem op zijn ogen met een scherp voorwerp. Zijn ogen begonnen te bloeden. Daarna sloegen ze hem op zijn hoofd. Ik zag hem met mijn eigen ogen sterven.

Had u een eigen nummer in departement 227?

Ja

Hadden alle vrouwen een nummer of alleen jij?

Nee, dat had iedereen.

Hoe wordt normaal gesproken met vrouwen omgegaan? Nu vertelde je ons alleen over de mannen en hoe ze hen martelden.

Normaal gesproken noemden ze ons niet bij onze naam, alleen bij onze familienaam en soms met onze nummers.

Als we zeggen dat de cipier een van jullie kwam roepen voor onderzoek, hoe riep hij haar dan? Hoe komt ze eruit en komt ze terug? Is er een protocol voor weggaan en blinddoeken?

Ja, natuurlijk, natuurlijk

Leg het ons uit aub?

Dus hij zou naar het raam komen voordat hij de deur opent en een nummer roept, bijvoorbeeld 13 over 8. Ze noemden ons bij de namen van plaatsen waar we vandaan komen. Er was bijvoorbeeld een vrouw die Judaydat Yabus heette. Aan de grens hielp ze mensen te vertrekken naar Libanon. Hij noemde haar Judaydat Yabus. Hij zou me bijvoorbeeld de Deir-vrouw noemen omdat ik uit Deir ez-Zur kom. Soms riep hij 17 over 6.

214, onze nummers waren in de categorie twee honderd. We baden dat hij ons niet riep. Een keer werd een vrouw per ongeluk geroepen en ze verloor het bewustzijn zodra ze haar naam hoorde. Hij zei haar naam niet, hij zei Joureen, waar ze vandaan komt. Zodra hij Yalla Joureen zei, verloor ze het bewustzijn. Hij zij dat hij een grap uithaalde en dat hij kwam voor iemand anders. Ze was zo opgelucht dat ze begon te lachen. je weet niet of je moet lachen of huilen.

In de gevangenis als mensen het zo moeilijk hebben, gaan ze grappen vertellen

Ja

En ze lachen, ze lachen om dingen die eigenlijk niet grappig zijn. Ze lachen om dwaze dingen tijdens de martelingen. Herinner je je een grap of een grappig voorval bij jouw departement?

Ja, er was een vrouw die werkte als danseres of een soort artiest in een nachtclub of God weet wat. Ze was bevriend geraakt met een officier die was overgelopen. Ze konden hem niet vinden en in plaats daarvan arresteerden ze haar. Ze brachten haar naar onze cel en ze stond erop dat ze wilde dansen. We waren allemaal zo moe. We waren allemaal nerveus en voelden ons neerslachtig, en ze begon boven op de menigte te dansen, en we begonnen te lachen. Elke dag sloegen ze ons meer vanwege haar.

We hebben geprobeerd haar te overtuigen om voor hen te gaan dansen in de hoop dat we van haar af kunnen komen. Toen ze haar meenamen, hoor je de Darbuka en Zaghareed (*een trilkleet die door vrouwen wordt geuit bij huwelijken en feestelijke gebeurtenissen, Red*)., en als ze haar naar de cel terugbrachten, ging ze het feest daar voortzetten. Ik bedoel, het is grappig en verdrietig tegelijk.

Ik wil je in ons gesprek meenemen naar de details van de instrumenten die ze gebruikten bij marteling op departement 227. Hebben ze ooit een vreemd instrument gebruikt, niet noodzakelijkerwijs tegen jou? Ik wil je observaties en wat je van de andere vrouwen hoorde. Elke keer dat iemand werd gemarteld, kwam de vrouw terug om te vertellen wat er met haar was gebeurd?

Ja

Heb je specifieke vreemde vormen van marteling opgemerkt, zoals hallucinatiepillen, handen voor langere tijd omhoog vastbinden (Tashbeeh in het Arabisch, Red)

Ja

Nu was het voor iedereen de norm om de handen voor langere tijd hoog te binden, voor mij en ook voor anderen. Ze kruisigden ons aan de muur en bonden niet noodzakelijkerwijs onze handen vast. Ze gaven je bevelen om tegen de muur te gaan staan en beide handen of je rechtervoet op te tillen. Als je bijna omvalt, zeiden ze dat je de andere voet moest optillen totdat deze helemaal gevoelloos was. Je voelde je handen noch je voeten.

Er was een gekke kerel die ons martelde, je moest bijna om hem lachen. Hij was zo gestrest dat hij erg nerveus werd en de vrouwen begon te bijten. Hij richtte zich op een vrouw genaamd Salima, haar naam was Al Faleetah uit Al Qalamun.

Op een dag kwam ze huilend en lachend tegelijk terug. Haar handen zaten vol bijtplekken. Dit was een vreemde manier van martelen die nog niet eerder is gezien, wie ben jij? Een hond? Dit was echt een van de grappige en trieste methoden tegelijk. Zij was in pijn maar kon er ook om lachen. Er werd ook gebrand met heet water. Ze schonken kokend water. Ik werd hier een keer aan blootgesteld, maar godzijdank raakte ik niet helemaal verbrand, het water kwam uit een ketel, dus het viel mee. Ze gieten het gewoon over je heen. Dit waren specifiek praktijken om mannen te martelen. Een keer zag ik een man gemarteld worden door heet water op zijn gezicht te gieten. Ik kan zijn gezicht niet vergeten. Ze verbrandden zijn gezicht.

Je zag enkele jonge mannen gemarteld worden.

Deden ze dat expres? Dat jullie de mannen zagen tijdens de marteling?

Natuurlijk, dat gebeurde niet alleen bij mij. Dit is psychologische marteling om je geest te breken terwijl je niets kunt zeggen of doen. Dus wat ze doen is een jonge man brengen, ze slaan hem totdat ze zijn botten breken. Sommige vrouwen zagen gemartelde mannen in de gangen. Ze laten ze in de gang achter. Ze schonken ook water en chloor totdat de persoon longfibrose heeft. Ze lieten hem een week of 10 dagen achter, daarna wordt hij als een dood lichaam naar buiten gebracht. Dat was een andere manier van martelen. Ik kan de geur van chloor niet vergeten. In deze gang bleven ze telkens chloor toevoegen als het water minder werd.

Waren er ziektes?

Ja

Zoals schurft en zo?

Ja, ook luizen. We hadden luizen omdat we niet mochten douchen. Alle keren dat ik in de gevangenis heb gedoucht, waren op een hand te tellen, misschien drie of vier keer. De badkamer was ook een keuken, ik weet niet wat ze erin deden. Het had ook een martelzaal kunnen zijn want ik zag touwen in het plafond. Er waren drie douches naast elkaar. Ze gaven je

een klein militair zeepje en je kreeg precies 5 minuten om te douchen. Meer dan eens openden ze de deur terwijl we nog aan het douchen waren. Ze zagen ons naakt. En zoals je weet kun je simpelweg niet protesteren. Soms sloegen ze ons in elkaar terwijl we aan het douchen waren. Een keer zag ik een zak steenzout in de gang, ik stal wat zout en stopte het in mijn zak om er later mee te douchen.

Waarvoor gebruiken ze dit zout?

Voor marteldoeleinden. Als iemand een wond heeft, strooien ze zout op de wonde.

Hebben ze dat tegen jou gebruikt?

Nee, hoogstwaarschijnlijk gebruikten ze het op de mannen.

Heb je ze het zien gebruiken?

Onze voeten (huid) stonden open van de vochtigheid en het vuil. Als de mensen die martelingen pleegden moe waren en geen zin hadden om iemand te bewegen of te slaan, legden ze de persoon gewoon plat neer en gooiden er zout op, en lieten hem lijden.

Schurft en luizen worden beschouwd als een deel van je identiteit in de gevangenis. Dat was normaal, dat je luizen had, overal schurft en kakkerlakken om je heen. Slaan en marteling laat bloed en geïnfecteerde puisten en dergelijke problemen achter. Ik moest mijn voet laten behandelen met een laserbehandeling en het is nog steeds niet genezen.

Ik wil het nu hebben over medische hulp, was er eerste hulp of een arts aanwezig op de vestiging in geval van nood?

Ja

Heeft iemand problemen gehad?

Ze wilden ons helemaal geen medicijnen geven. Een keer hebben ze ons een anti histaminepil gegeven vanwege alle allergieën.

Wat gebeurde er toen?

Een vrouw kreeg een vergiftiging.

Vertel me meer over het verhaal, heb je op de deur geklopt en om hulp geroepen?

Jazeker. Laat me je vertellen hoe het was in de gevangenis. De gezondheidssituatie was echt slecht. Allereerst zaten er ventilatieopeningen in het plafond, die zuigen de lucht aan. De plek

was donker, smal en vochtig omdat het onder de grond lag. Het zat vol bacteriën, helemaal niet gezond.

Je zit op dezelfde plek waar je eet, poept, slaapt. Er is geen luchtstroom. De deur gaat maar een paar seconden open als ze iemand meenemen of brengen. Er is geen ruimte om op adem te komen. Veel van de meiden hadden diabetes of chronische ziekten zoals hoge bloeddruk. De meest voorkomende ziekten waren huidziekten. Eerlijk gezegd, je huid brak open. We hebben allergieën, schurft, luizen. Ik had een hoofdhuidinfectie. Je sliep op rotte dekens die al jaren niet gewassen waren.

Als je klaagde dat je ziek was, sloegen ze je in elkaar. Ze zeiden dat je niet in een hotel zit om medicijnen te bestellen. Een keer kreeg een Palestijns-Syrische meid uit het vluchtelingenkamp Yarmouk voedselvergiftiging door het eten van aardappelen. Ze moest constant overgeven en ze hebben haar alleen een paracetamol gegeven. Maar een andere gevangene die apotheker was, hielp haar met koude kompressen totdat ze wat beter werd. Ze smeekte hen om haar wat yoghurt te geven tegen het braken, maar ze weigerden.

Tot wanneer verbleef je bij het departement?

Ik bleef tot 27 mei. Dus van 25 december t/m 27 mei.
Iets minder dan 6 maanden.

20 dagen minder.

Wat betreft de gevangentijd, het was bijna 6 maanden en 20 dagen vanaf het moment dat ik werd gearresteerd tot het moment dat ik werd overgebracht naar de Adra...

Was de behandeling al die tijd hetzelfde? Constant slaan en martelen?

De laatste maand is het iets afgenomen. Ze hadden het druk met nieuwkomers. Ze brachten ongeveer 16-17 nieuwe vrouwen uit Derra.

VERHOOR

Wat was het ritme van de marteling?

Het begint met de rechtbank voor Terrorisme. Het ritme was als volgt: Toen ze me voor het eerst pakten, martelden ze me twee of drie keer per week tot de derde maand van het nieuwe jaar. Vanaf dat moment namen ze me ongeveer twee keer per maand mee voor verhoor. Waarom was dit? Omdat ze nieuwe mensen kregen wier problemen belangrijker waren. Mijn verhaal en bekentenissen veranderden niet. Ze sloegen me minder en ze kregen het druk met

anderen. De laatste maand was het echter zwaarder. Ze namen me elke dag mee in de hoop dat er iets uit zou komen. Eindelijk lieten ze me vingerafdrukken op papieren zetten. Ik mocht niet lezen. Ik vroeg wat er in de papieren stond, maar ze zeiden dat ik me niet met hun zaken moest bemoeien en dat ik mijn vingerafdruk moest zetten. Ik vertelde hem dat ik eerst wilde kijken, maar hij pakte met geweld mijn hand en duwde mijn vingerafdruk op ongeveer zeven papieren

Van departement 227 naar vrouwenafdeling Adra-gevangenis

Na vier dagen lieten ze me vrij, maar het punt is dat ze mijn hand braken voordat ze me vrijlieten. Hij stapte over mijn hand en zei tegen me dat dit een soort speciale behandeling was omdat ik uit Dier Ez-Zur kom. Ik had 3 breuken in mijn hand.

Vertel me meer over hoe dit is gebeurd?

Ze haalden me uit de groepscel en lieten me in de gang achter totdat iemand mijn spullen uit het deposito haalde. Ze namen alles mee, zoals de gouden sieraden die ik droeg, mijn twee mobiele telefoons, mijn handtas, zelfs mijn zonnebril die ik op mijn hoofd had. Ze gaven me alleen mijn identiteitskaart en mijn sleutels terug.

De zegeningen van God aan de profeet Mohammed. Zodra ze me het identiteitsbewijs en de sleutels gaven en mijn tas wegnamen, zag een van de staande mannen me lachen. Ik weet niet waarom ik lachte, maar ik was blij en ik lachte vanuit mijn hart. Hij dacht dat ik hem uitlachte, dus pakte hij mijn haar vast, duwde me tegen de muur en vroeg me waar ik vandaan kwam. Hij beledigde me en gebruikte slechte woorden. Ik begon te huilen en vertelde hem dat ik uit Deir ez Zur kwam. Vervolgens stampte hij met zijn legerlaarzen op mijn hand en brak die op drie plaatsen. Ze brachten me niet rechtstreeks naar de Adra-gevangenis. Eerst brachten ze me naar de militaire rechtbank. Maar de rechtbank weigerde onze papieren en zei dat we voor de terrorismerechtbank moesten verschijnen. Dus hielden ze ons twee dagen vast op het politiebureau van Rukn al-Din.

Op het station zwol mijn hand op en brachten ze me naar het ziekenhuis. Ze pleisterden mijn arm en brachten me terug naar het politiebureau. Ze verzamelden ongeveer 17 vrouwen op het station en brachten ons allemaal samen naar Adra.

Ben je naar het militaire politiehospitaal in Harasta of ergens anders geweest?

Naar het politieziekenhuis omdat ik toen op een politiebureau zat.

Hoe was het op het politiebureau? Waren er ook gewone burgers en was er civiele politie?

Ik was blij toen een van de politieagenten zei dat het hoofd van het bureau ook uit Deir ez Zur komt, en ik dacht dat hij mijn familie misschien zou vertellen waar ik was of dat ik met hen kon praten. Ik vroeg de politieagent om me met hem te laten praten, maar hij weigerde hoewel ik hem vertelde dat ik de dochter van die en die was. Maar er was nog een vrouw bij ons die

blijkbaar goede connecties had. Ze vroeg de politie ons broodjes falafel te brengen, en dat deed hij. Ik at na 6 maanden een broodje falafel en het voelde hemels.

Dit broodje vergeet je nooit meer?

Ja, ik zal je vertellen over een nog beter broodje in Adra.

In Adra?

Nee, toen ik eenmaal was vrijgelaten.

Dus je bleef twee dagen op het politiebureau?

Ja, maar niemand sloeg ons of deed ons iets

Aan het wachten?

Ja, gewoon wachten

En daarna?

We namen een douche en ze gaven ons tandpasta. We hadden geen reservekleding dus trokken we onze oude kleren aan. We voelden ons daar levend omdat er licht was en de gangen open waren.

Totdat je werd gedeporteerd naar de Adra-gevangenis?

Ja, ze namen ons toen mee in een busje met draadruiten. We keken naar buiten en zagen Damascus, de straten en de zon. Ik had de zon al zes maanden niet gezien. Ik droomde dat ik ooit weer de blauwe lucht zou zien. Het was een goede dag voor mij.

Was de afstand tussen Rukn al-Din en Adra lang?

Ze hebben ons niet op de hoofdweg gebracht. Er waren schermutselingen, dus brachten ze ons via de El Tal-weg.

Is het langer?

Ja, langer en we genoten van de reis.

Wat ging er in je hoofd om toen je in de auto zat?

Ik dacht bij mezelf als ik Adra zou halen, dan heb ik een kans om eruit te komen. Ze zeggen dat als je het departement verlaat, je een goede kans maakt om vrijgelaten te worden, dus ik was blij.

We zullen praten over de ontvangst in Adra, het fouilleren tot je je gevangeniscel bereikte.

Ja

Hoe was het?

Om eerlijk te zijn, ze leidden ons als schapen.

We waren als niemand voor hen. Ze zagen ons als terroristen, en behandelden ons slecht. Ze spraken vol walging en gebruikten straattaal. De behandeling veranderde niet, maar niemand sloeg ons. Je werd alleen geslagen als je ruzie met ze maakte. Ik bleef kalm en sprak niet terug. Ik wilde niet gebroken en gevoelloos vertrekken.

Werd je gefouilleerd?

Ja ze hebben ons gefouilleerd.

En daarna?

Ze lieten ons op een rij in de gang staan, onze handen waren vastgebonden. We waren aan elkaar geketend en liepen in een rij achter elkaar. We waren met ongeveer 11 vrouwen aan elkaar geketend (Janzeer). Ze namen ons een voor een mee, ruimden onze spullen op, schreven onze namen enz. Ik was met een andere vrouw uit Al Nabak. Ik vroeg om samen met haar in dezelfde cel te blijven. Hij zei, denk je dat je hier komt om Eid (religieuze feest, Red) met vrienden te vieren? Hij zette ons aan de kant, maar uiteindelijk bleven we bij elkaar.

Oké, in welke afdeling? kun je me de Adra-gevangenis voor vrouwen beschrijven, waar is het, hoe kom je daar en hoe groot is de gevangenis?

Wat informatie over de gevangenis voordat we het gaan hebben over het dagelijks leven in de gevangenis. Na deze vraag hebben we even pauze.

Ja, dat wil ik graag

Heb je een pauze nodig?

Ja, want ik voel me duizelig

Dus nu zijn we bij Adra gevangenis. Ze hebben je gegevens genoteerd. Je zei dat ze je bij de vrouw van Al Nabak moesten houden. Vertel me meer over Adra, en de cel, waar je zat? De vrouwenafdeling. Dan gaan we later naar de details.

Oké, toen hij mij en mijn vriendin uit Al Nabak toestond bij elkaar te blijven, was ik een beetje blij.

Ze fouilleerden ons en schreven onze gegevens en namen op. Ze rondden de procedure af. Ik vroeg hem om bij mijn vriendin te blijven. Het kostte me een uur om hem te smeken, hij wilde dat ik hem smeekte. Hij vroeg maar door, vooral toen hem werd verteld dat ik de vrouw was van een officier en dat ik een lerares was. Ze breken graag iemands moraal en psyche. Hij liet ons gaan. Tegen die tijd hadden ze de handboeien en de ketting weggehaald en stonden we normaal rechtop. Ze lieten ons douchen en gaven ons luizenshampoo en schone kleren. We gingen naar de cel en de vrouwen vochten onderling over waar ze moesten zitten. Ik was kapot en mentaal moe, maar blij dat de plaats groot was. Ik voelde me in een paleis. De hal was groot, goed geventileerd en met ramen.

Grote ramen waar je de zon kunt zien. Mijn stemming veranderde 180 graden. Ik dacht aan niets anders. Ik zat gewoon naar niets te staren. Ik voelde dat ik eindelijk een beetje kon rusten. We gingen naar het slaapgedeelte. Het was groot en je kon slapen waar je maar wilde. Wat niet veranderde was het eten. Hetzelfde rotte eten, met oud brood, rotte groenten, dezelfde oude soep. De bonen waren gekookt in water. Sommige vrouwen hadden geld in deposito of kenden anderen die in de gevangenis werkten, dus kregen ze wat hulp. Ik kwam van ver en kende geen mensen. De vrouwen van Al Nabak die daar al waren kenden mijn vriend dus hielpen ze ons met extra eten, en soms gaven ze een sigaret.

In Adra maken ze je 's ochtends wakker en geven ze je brood en Hallaweh, of brood en jam, of brood en een stuk groente zoals een tomaat. Ze laten de deur open van 8 uur 's ochtends tot 12 uur 's middags. We gingen naar buiten op een vierkant terrein. Het is van bovenaf afgesloten met een gezeefde plafonddeken. Je kunt de lucht zien, maar het plafond is afgesloten met ijzeren staven. We bleven buiten. Sommigen wandelden, anderen speelden sport. Sommige mensen lazen de koran, anderen zaten gewoon in de zon. Het eerste wat we deden is elkaars haren doorzoeken op luizen.

Trouwens, toen we eenmaal aankwamen, en nadat we hadden gedoucht, vroegen we of we naar een kliniek te konden gaan. Ik had een gebroken hand. Ik vertelde hem dat ik pijn had, dus liet hij me naar de dokter gaan. De dokter zei tegen de gevangensbewaarder dat hij me elke ochtend een paracetamol van 500 mg moest geven. Ik heb de pillen niet ingenomen. In plaats daarvan verzamelde ik ze en slikte ze alleen door als ik veel pijn had. Als de ochtend voorbij is, brachten ze ons om 12.00 uur weer naar binnen. Ze gaven ons soep, of gekookte bonen of bulgur, een van die dingen. We aten met de vrouwen en zaten wat te kletsen of lazen de koran. We luisterden naar elkaars verhalen en sliepen. We waren kort van slaap. Vanaf de eerste dag sliepen ik en mijn vriendin zo diep.

Ik sliep zo diep, maar toen ik wakker werd, begon ik te denken hoe ik hier ooit uit zou komen. We vroegen het aan de vrouwen die er al waren. Ze zeiden dat we een advocaat moesten inhuren, en als je geen advocaat had, zullen ze er een voor je aanstellen. Ik zei dat mijn familie niet eens weet dat ik hier ben, ze weten niets over mij, hoe kan ik een advocaat inhuren? Ze zeiden dat er vrijwillige advocaten zijn die de vrouwelijke gevangenen helpen verdedigen, en sommigen van hen zijn van de oppositie. In die tijd was een van de vrouwelijke gevangenen een advocaat uit Salamiyah, en ze werkte samen met de heer Anwar Al Bunni, haar naam was Jihan

Amin. Jihan raadde me aan om naar Al Bunni te vragen en zei dat hij erg goed was in zijn werk.

Michel Shammass en meester Anwar Al Bunni zijn goed in wat ze doen. Ze zijn allebei dissidenten en zouden uw situatie begrijpen. Toen de gevangenisdirecteur mij riep en vroeg of ik een advocaat nodig had, zei ik ja. Hij vertelde me dat dit de namen zijn en dat ik moest kiezen. Ik herinnerde me toen dat Jihan me had gezegd de namen van Michel Shammass en Anwar Al Bunni aan te wijzen, en dat deed ik. Dit was na een maand na mijn aankomst bij Adra. Na een week belden ze me en zeiden dat ik bezoek had. Ik dacht dat mijn familie was gekomen en dat ze me hadden gevonden. Maar ze vertelden me dat het de advocaat was, dus ging ik naar de bezoekerskamer en vond daar meester Anwar.

Ik heb hem meteen volmacht gegeven. Hij zei dat hij als God het wil (Inshallah) het onmogelijke zal doen en mijn zaak zal bestuderen. Mijn dossiernummer liep in de duizenden, kun je je voorstellen! Mijn dossier was aan het eind van zijn achterstand, maar hij leefde mee met mij en mijn situatie en zag dat ik het moeilijk had. Mijn dossier is overgebracht naar de categorie honderden. Hij zei tegen me dat mijn zaak zal worden bekeken door de terrorismerechtbank en dat het een moeilijke zaak was, maar hij beloofde de rechtszaak te onderzoeken en een uitweg voor me te vinden. Ik leerde leven met de situatie en overtuigde mezelf ervan dat ik deze periode moest doorstaan en dat er een einde aan komt. Ik accepteerde de situatie zoals de anderen om me heen, en troostte mezelf dat de levensomstandigheden in deze gevangenis 180 graden beter zijn dan voorheen. Hier kon ik tenminste rondlopen, naar buiten gaan en douchen wanneer ik wilde, want de douches waren open en je kon douchen wanneer je maar wilde. We gingen elke ochtend naar buiten. De vrouwen die daar een tijdje zaten kregen geld van buitenaf, ze brachten eten en deelden met ons.

De eerste keer dat ik snoep at, maakte iemand Awameh (oliebollen). Ik weet niet wie ze was, het was iemand die werd vrijgelaten. Dat was het lekkerste dat ik in mijn leven heb gegeten, na een lange tijd. Ik was de smaak van suiker vergeten. Trouwens, ik vergat je te vertellen dat toen ik in departement 227 was, de gevangenbewaarders elke avond koffiezetten. Ik rook de koffie en wachtte elke dag op dat moment, alleen om de koffiegurur te kunnen ruiken. Ik ben vergeten hoe koffie smaakte.

Ik wil graag dat je mij meer vertelt over de plek. Het slaapgedeelte: hoeveel vrouwen waren er, was er een bepaald systeem zoals bij de andere vestiging waar mensen gedwongen werden te werken?

Juist, juist.

Was er een bepaald systeem van hoe u uw dagelijks leven leidde?

Wat het dagelijkse leven in het slaapgedeelte betreft, was er één vrouw verantwoordelijk voor ons. Er waren twee andere vrouwen die vochten over wie de baas was. We luisterden niet naar ze omdat ze jong waren. Ze hadden het gevoel dat ze de controle over de plek hadden, maar

we bespotten ze. We beheerden ons eigen systeem, we werden 's ochtends wakker. We leefden in vrede, de plaats was ongeveer 40 meter.

In de slaaphal was een bed gedeelte en sommige mensen sliepen op de grond. Het hangt ervan af. Sommige mensen betaalden geld aan de cipiers voor een bed. We sliepen op de vloer. De laatste maand is een vrouw vertrokken en zij liet mij haar bed overnemen. Ik sliep daar met mijn vriendin, maar zij is degene die voor het bed heeft betaald om eerlijk te zijn. Het bed kostte tienduizend. Je betaalt tienduizend, en ze geven je een bed. We maakten de vloer dagelijks schoon. Vier van ons blijven achter om op te ruimen terwijl de anderen naar buiten gingen om frisse lucht in te halen. Ik had een gebroken hand, dus ze duwden me niet om te helpen. Ik probeerde ze te helpen met mijn andere hand, om water te dragen of het stof op te ruimen. Of soms om spullen te organiseren en de andere vrouwen te helpen, Ze waren aardig voor me. De meesten van ons hadden vergelijkbare verhalen.

We leefden mee met elkaars verhalen. We werden allemaal onderdrukt, dus dat resulteerde in meer samenwerking tussen ons. Aan het eind van de dag kwamen ze ons fouilleren. Ze zetten ons allemaal in een rij. Ze riepen onze namen achter elkaar en als ze jouw naam riepen, ging je naar binnen. Sommige vrouwen waren te laat en kwamen niet op tijd binnen, dus er waren problemen tussen hen en de soldaten en politie. Om 20.00 uur 's avonds stonden ze in een rij en controleerden hoe schoon en netjes de plaats was. Ze gingen naar de badkamers en controleerden. We zorgden voor elkaar, deelden ons eten en amuseerden en lachten met elkaar.

In Adra vielen ze ons niet lastig als we zongen of dansten of de koran lazen. We deden wat we wilden, zolang er geen problemen of ruzies tussen ons waren. We waren met ongeveer 40 vrouwen in de slaapzaal en er waren ook solitaire cellen. Maar die waren voor mensen die werden beschuldigd van moord of vrouwen die beschuldigd werden van terrorisme of die tot Da'esh (ISIS) behoorden, bijvoorbeeld als een vrouw getrouwd is met een bataljonscommandant of iets dergelijks. Deze vrouwen kregen een speciale behandeling en ze isoleerden hen van gewone gevangenen. Ze hebben zelfs hun buitenruimte geïsoleerd, dus we zaten niet in dezelfde buitenruimte. Ze legden ze naast het gedeelte voor drugscriminelen aan de andere kant. Als ze op de tweede verdieping de drugscriminelen beneden lieten, lieten ze de mensen van de isoleercel meekomen.

Oké, hier waren er kansen om met anderen in contact te komen en hun verhalen te horen. Heb je veel verhalen gehoord?

Veel

Nu wil ik het hebben over iets heel gevoelig voor vrouwen, ik wil het hebben over seksuele overtredingen in al zijn vormen?

Ja

Zoals het openen van de deur terwijl je douchte in departement 227, tot persoonlijke fouilleringen, tot verkrachting en misschien ook andere vormen.

Juist

Maar jij maakte iets mee en de andere vrouwen hadden iets anders? Er zijn veel verhalen?

Correct.

Laten we het hebben over jouw ervaring, en die van de andere vrouwen, en de vergelijking daartussen.

Over mijn ervaring, ik kom uit het oosten van het land, je weet wat voor sociale grenzen we hebben. Zelfs als het gaat om behandeling hebben we grenzen die je niet moet overschrijden in je dagelijks contact. We staan bijvoorbeeld niet toe dat een vreemde het huis binnenkomt. Als je mannelijke neef op bezoek komt, zit je in een andere kamer dan hij. Mannen en vrouwen mengen zich niet in onze gemeenschap. Hoewel ik in Damascus woonde, behield ik mijn normen en tradities. Dus als ik thuis mannelijk bezoek had, stond ik niet toe dat mijn dochter of ik bij hem zaten, bijvoorbeeld bij de vriend of collega van mijn man. Er is een bepaald systeem waarin we leven. Dit systeem brak volledig in de gevangenis. Dus toen het leger me meenam zat ik als enige vrouw omringd door 10 mannen, en ze namen mijn hijab af, en ik dacht bij mezelf, wat betekent het dat iemand je zo aanraakt....

Dat was eigenlijk verkrachting, ook al was er geen seksueel contact.

Zodra een vreemde man zijn handen op je legt, heet dat natuurlijk aanranding met geweld. Ik gaf hem geen toestemming om me aan te raken. Hij raakte me met geweld aan, heet dat dan geen verkrachting? Het hoeft geen volledige verkrachting te zijn, dat noemen ze gedeeltelijke verkrachting. Zo zie ik het. Je weet wat voor barbaren het zijn die geen menselijkheid hebben. Ze hebben er geen probleem mee om elk deel van je lichaam aan te raken, dat heet gewoon verkrachting. Ik beschouw mezelf als slachtoffer van verkrachting. Het maakt niet uit hoe ze het deden en het hoeft niet van seksuele aard te zijn. Alleen al het feit dat iemand je met geweld heeft aangeraakt wordt verkrachting genoemd, en is een inbreuk op de vrijheid van de ander.

Het is een vorm van verkrachting vanaf het moment dat je gearresteerd wordt tot het moment dat je daar komt. Er was bijvoorbeeld een jonge vrouw die werd meegenomen door de vierde divisie (Al-Firka Al-Rabiaa). De vierde divisie opereert op de Moadamiya weg. Ze namen haar mee vanaf het begin van de Moadamiya weg, tot aan de veiligheidszone in Kafr Souseh. Ze werd meegenomen door een groep jonge of minderjarige soldaten. Op deze lange weg stopten ze steeds en verkrachtten haar overal langs de weg of in een veld, of zelfs in de auto. Dit is wanneer verkrachting plaatsvond, wanneer ze je arresteerden totdat ze je afzetten. Dit is wat er gebeurde met de jonge vrouw, ze verkrachtten haar en knipten haar haar af. Ze vertelde me haar hele verhaal toen ik in Adra was. Een andere vrouw werd zwanger, ze werd ondervraagd door een hulpofficier.

Hij kwam naar de plek waar ze was meegenomen. Ze verbleef 3 dagen in het Al Khatib departement, en ik denk dat ze haar alleen hielden. Hij ging naar binnen en verkrachtte haar, totdat hij haar meenam naar luchtmacht departement 215. Daar verkrachtte hij haar opnieuw en ze werd zwanger. Ze beviel in Adra en ze namen haar kind mee.

Ik wil het over de kinderen hebben, want in de gevangenis waren de kinderen soms bij hun moeders.

Ja, we hadden er een paar bij ons.

U bent een moeder en weet hoe het voelt als een kind in de gevangenis leeft. Allereerst, hoeveel kinderen waren er bij jullie? Hun leeftijd? Hoe werden ze behandeld?

Er was een meisje van 14 jaar, uit Derra, uit Daa'el op departement 227, ze brachten haar met haar moeder, en behandelde haar als haar moeder, een terrorist hoewel ze pas 14 jaar oud was. Ze huilde en schreeuwde en had honger. Ze zei tegen haar moeder dat ze wil eten. We hadden medelijden en zorgden voor haar. Een vrouw deed haar haar, de andere knuffelde haar. We noemden haar 'het kind van de slaapzaal'. Toen ik naar Adra ging waren er twee kinderen bij ons en nog een kind in een andere slaapzaal. Ze speelden samen buiten. De soldaten gaven hen een bal om mee te spelen. De een was 2 jaar oud, de ander misschien 6 jaar. Zijn moeder zat in de gevangenis sinds het begin van de gebeurtenissen, ze bracht hem mee toen hij 1,5 jaar oud was en hij verbleef in Adra.

Ja, er waren kinderen.

Hoe voelde het om kinderen bij u in de gevangenis te zien?

Ik dankte God dat mijn dochter dit niet hoefde mee te maken. Ze zag mij gearresteerd worden, maar ze zag niet de ellende wat die kinderen in de gevangenis meemaakten.

Zijn er verhalen over bevallen in de gevangenis?

Ja, er was een vrouw wiens man een gemartelde officier was. Ze brachten haar naar de gevangenis.

Laten we het hele verhaal vertellen inclusief de exacte plaats, dat je in de Adra gevangenis was, en dat er een andere vrouw was ...

Ja. Ze was in een andere slaapzaal, maar we zagen elkaar tijdens de luchtpauze. Ik vroeg haar persoonlijk waarom ze in de gevangenis zat terwijl ze zeven maanden zwanger was. Ze zei dat ze was gearresteerd, en dat haar man was gedood tijdens de gebeurtenissen in Homs. Ze arresteerden haar omdat ze haar trouwvideo vonden waarop zij haar trouwjurk droeg met de vlag van de revolutie. Ze beviel later in het Tishreen ziekenhuis en ze brachten haar en haar baby terug naar de gevangenis. Ik herinner me dat die dag de hele Adra de geboorte vierde, en

we werden allemaal gestraft vanwege haar omdat de jonge vrouwen feestten met hardop Zaghareed (*een trikkreet die door vrouwen wordt geuit bij huwelijken en feestelijke gebeurtenissen, Red*). Ze zorgden allemaal voor de baby, gaven hem een douche, droegen hem van hand tot hand en lazen de Koran voor.

Ze brachten haar kleren van buiten de gevangenis, en sommige mensen doneerden kleren voor haar. Ja, ik zal haar nooit vergeten.

Heet ze Hanan? En woont ze in Frankrijk?

Ja, je hebt gelijk.

Is ze hertrouwd? Ze was met haar moeder?

Oh ja, ze zat met haar moeder in de gevangenis, ze waren beiden bij mij in Adra. Je hebt gelijk.

Waar was haar zoon?

Haar zoon was bij haar Mashallah (*Wat God heeft gewild, Red*). Ze beviel terwijl ze in Adra was en ik was bij haar gedurende die dagen.

In de Adra gevangenis had u contact met Anwar AlBunni. Ging je naar de rechtbank of niet?

Natuurlijk.

DE RECHTBANK

OK, we willen praten over de rechtszaak en wat er toen gebeurde in de gevangenis. Ik kan me voorstellen dat dit belangrijk is.

Je zult nu wel gaan lachen.

Ja, vertel ons wat over de rechtbank.

Ze namen me met drie andere vrouwen mee via een andere deur. Ik werd bang. Ik dacht dat ze me misschien naar de Sednaya gevangenis zouden brengen. Ze namen mijn handboeien af en gaven me een gezondheidscontrole in het Militaire Politie Hospitaal in Harasta.

We moeten dit herhalen, want het politieziekenhuis is in Harasta, en u zegt het militaire politieziekenhuis. Is het politieziekenhuis in Harasta?

Ja.

U zei het Militair Politie Hospitaal in Harasta. Laten we het hebben over de rechtbank en het politieziekenhuis in Harasta, dan gaan we verder.

Goed. Ze zeiden dat we naar buiten moesten gaan, en riepen mijn naam en die van twee andere vrouwen. Ze leidden ons door een achterdeur, niet de hoofddeur en zetten ons in een busje dat achterin leeg was, geen stoelen of wat dan ook. We zaten op de vloer en ze brachten ons naar het politieziekenhuis. Ze deden een gezondheidscontrole. Ze controleerden mijn hart, namen een bloedmonster, controleerden mijn arm, mijn ogen, mijn hart, ze controleerden links en rechts. De dokter controleerde me grondig, een volledige test, toen brachten ze ons terug.

De tweede dag, eigenlijk de derde dag. De tweede dag kwam mijn moeder, moge God haar ziel genadig zijn, en ze vroeg of ik iets nodig had. Ze stortte geld voor me in de gevangenisdeposito's, 50 duizend was het en ze gaf me wat kleren. Ik vroeg haar wanneer ze terug zou komen en ze beloofde maandag.

Ik wist niet dat ik de volgende dag naar de rechtbank moest, dus ik zei dat ze me dit en dat moest brengen en maakte een lijst van de dingen die ik wilde hebben. Het was de derde keer dat ze me bezocht. Op donderdag, om zes uur 's ochtends, riepen zo onze namen. Ik was doodsbang dat ze ons ergens mee naar toe namen of dat er iets gebeurde. Ik had wat van het gestorte geld meegenomen en vroeg de cipier om spullen voor me te halen. Zo deden we het, we gaven de cipier geld en hij zou ons spullen brengen. Ik kocht sinaasappels, kaas, brood, dat soort dingen.

Ik had 13 duizend in mijn zak, en ik liet 30 duizend achter in het deposito toen ze mijn naam afriepen en ons meenamen in een wit busje. Het was een wit dienstbusje zonder tralies of ramen of wat dan ook. Ze bonden alleen onze handen vast met een "tie wrap". De naam van de agent was Mohamed van de Adra-gevangenis. Ik denk dat hij van het kustgebied Misyaf was of zoiets. Hij was eigenlijk jong, dus misschien was hij luitenant of kapitein, of zoiets. Ik vroeg hem, meester waar brengt u ons heen? Hij zei dat we naar de militaire rechtbank voor terrorisme gingen. Ze haalden ons uit het busje en brachten ons naar de ondergrondse wachtruimte. Ik ben bang voor het donker, ik heb een fobie ontwikkeld voor het donker en in de wachtcel zaten ongeveer 80 personen, met een kleine kamer aan de zijkant waar maar 4 of 5 vrouwen in passen. Ik smeekte de officier, de man die verantwoordelijk was voor de wachtruimte, hij schold me uit en bedreigde me. Ik huilde. Hij liet me op de trap zitten en zei dat hij mijn stem niet meer wilde horen. Hij zette me op de trap met een andere vrouw uit Deraa. We hielden ons stil en trilden.

Toen kwam hij terug en vroeg of we geld bij ons hadden en of we wilden eten. We zeiden hem dat we alles zouden eten, dus bracht hij ons een broodje falafel, ik was dol op falafel. Hij nam 5000 voor het broodje falafel, ik deelde het met de andere vrouw. We aten en vroegen hem om water, dus deelde hij zijn water met ons.

DE RECHTZAAK

Toen het mijn beurt was, zetten ze me in een rij met zeven andere mannen en namen ons mee naar boven naar een hal met drie kamers voor de rechters aan de voorkant. De rechter in mijn zaak heette Mohamed Jameel Harbeh. Hij was de derde rechter in de rechtbank voor terrorisme. Ze brachten ons binnen en ik zag meester Anwar, hij keek naar mij en knikte met zijn hoofd. Hij mocht niet met me praten. Eerder had hij gezegd dat ik niets mocht zeggen en dat mijn bekentenis was verkregen door marteling. Hij en Michel zeiden dat ik hetzelfde moest zeggen, dat het allemaal onder marteling was. De rechter begon me te vragen waarom ik een terrorist was, dat ik dit en dat deed, en dat ik gewapende personen in de staatsinstellingen verborg en hulp en buitenlandse steun voor de gewapende personen faciliteerde. Financiering regelde en conflictgebieden betrad. Hij spaarde mij niet. Ik zou foto's hebben gemaakt van militaire gebieden met revolutionairen uit Deir Ez Zur. Ik zou terroristen geholpen hebben in veilige gebieden. Ze bedoelden "Al Jadideh", het lekken van staatsgeheimen, het prestige van de staat aantasten, ze beschuldigden mij voor alles wat je maar kunt bedenken.

Al die tijd keek hij me aan en ik zei: Ja meneer, ja meneer. Vervolgens zei hij dat ik om humanitaire redenen zal worden vrijgelaten, en dat mijn dossier openblijft voor verdere behandeling door de rechtbank voor terrorisme. Ze zouden mij vrijlaten maar wel uitzoeken of ik bijvoorbeeld ook gezocht werd door andere veiligheidsdiensten? Op dat moment werd ik bang omdat al mijn broers in Deir ez-Zur waren gearresteerd, ik was bang dat mijn naam nog steeds vermeld stond als gezocht in Deir ez -Zur. Maar toen mijn broers werden vrijgelaten, werd hun zaak gesloten, zodat ik een blanco strafblad had in Deir ez Zur. Toen brachten ze me terug naar de Adra-gevangenis. Ik was blij en zong op de terugweg met de andere vrouw die ook werd vrijgelaten. Toen we in Adra aankwamen gaven ze me mijn geld en sleutels en namen mijn handtas en ID mee. Ik liet de kleren van mijn moeder achter en verdeelde de resterende 30 duizend lires (Syrische pond) onder mijn vrienden en specifiek onder de vrouwen van Al Nabak omdat zij degenen waren die me de hele tijd echt geholpen hadden, en zo kwam ik vrij.

WEER VRIJ

Ik had mezelf gezworen om met blote voeten uit de gevangenis te komen. Dus ik droeg mijn schoenen in mijn hand en liep bijna 1 kilometer blootsvoets tot aan de hoofdingang. De weg was in greppels gebroken. Ik gaf al mijn geld weg behalve 3 duizend lire die ik bewaarde voor onderweg. Ik ging naar de hoofdweg en wist niet waar ik heen moest. De soldaten probeerden me op te lichten, één vertelde me dat hij me voor 5 duizend lires naar de bus zou brengen en dat er sluipschutters op de weg waren. Ik stapte bij hem in de auto, op de achterbank, en nam daarna een diensttaxi, ik opende de ramen en zong. Mijn familie wist niet dat ik vrij was. Toen bereikte ik, en je zou hier lachen, ik bereikte het Abbasidische Plein.

Ik had geen Hijab aan. Ik was niet goed gekleed en voelde me vies, ik ging op de stoep zitten. Ik ben meestal een schoon, netjes persoon. Als mijn dochter uit een glas drinkt, vind ik het vies om dezelfde beker na haar te gebruiken. Ik kocht de goedkope 10 lire cola in plastic zak en een

broodje falafel van de man die falafel op straat friet, ken je hem? Een van de straatverkopers. Ik zat op de stoep etend, zingend, neuriënd. Nadat ik had gegeten stopte ik een taxi en had 900 lires over, en vroeg de taxichauffeur of hij me naar Jdaydet Artooz wilde brengen. Hij zei dat hij me voor 1500 Lires zou nemen. Ik vertelde hem dat ik er maar 900 had, en hij zei dat hij me voor dat bedrag naar Al Sumaria zou brengen. Ik vertelde hem dat ik net was vrijgelaten uit de Adra-gevangenis, ik liet hem zelfs de stempel zien die ze op mijn hand hadden gezet. Hij begon te huilen en zei dat hij me gratis zou meenemen. Maar ik stond erop dat als hij geen geld van me zou aannemen, ik niet met hem mee zou gaan. Hij zei: zoals u wilt. Hij was een religieuze oude man.

VLUCHT NAAR EUROPA

Hij vroeg me waar ik graag naar luister. Ik vroeg hem om George Wassoef muziek te draaien. Hij bracht me helemaal naar huis. Mijn moeder deed de deur open en ze was verrast, ze was geschokt om me te zien. Ze baadde me. Ze bracht me toen naar het Al Razi ziekenhuis. Daar gaven ze me een volledige gezondheidscheck en legden mijn gebroken hand in een nieuw gips.

Het was een week lang zo en toen vertelde ik mijn moeder dat ik terug wilde naar mijn werk naar mijn school. Ik ging naar het kantoor van het ministerie van Onderwijs. Daar kwam ik erachter dat mijn contract om veiligheidsredenen was beëindigd. Ze ontnamen me mijn burgerrechten en zetten mijn naam op een zwarte lijst. Ze hadden ook de 600 duizend lire overgenomen die ik bij BMO-bank had gespaard. Ze namen ook mijn gouden sieraden, mijn laptop en alles wat ik bezat in mijn huis mee. Mijn moeder zei dat we daar klaar waren en niet wilden blijven. Dus gingen we samen naar Deir ez Zur, en van daaruit naar Turkije. Mijn moeder overleed en ik vervolgde mijn reis naar Europa.

Moge ze rusten in vrede

Dankjewel

BEZOEK IN ADRA-GEVANGENIS

Oké, kreeg je bezoek in de Adra gevangenis?

Ja

We gaan even terug naar Adra.

Oke

Bezoekuren. Hoe was het bezoek geregeld. Ook heb ik niet van je gehoord of er telefoons waren, om je familie te bellen.

Nee, Nee, er zijn geen telefoons.

Zijn er geen telefoons in Adra?

Dat klopt, geen telefoons. Degenen die beschuldigd worden van terrorisme mogen dat niet.

Ok, laten we het hebben over het bezoek. Hoe gaat dat? Is het achter ruiten? Wat zijn de procedures?

Er waren twee ijzeren barrière tussen ons, niet slechts één.

Precies, vertel me hier meer over en bedenk dat ik hier niets van weet en je het aan mij dus voor het eerst beschrijft.

OK, over bezoeken. Zo kwam mijn familie erachter dat ik in de Adra-gevangenis zat. Ik ging een keer naar de kliniek om een verbandwissel voor mijn hand te laten maken. Een vrouw begon me luid te roepen, Rehab, Rehab. Ik antwoordde haar dat ik Rehab was, maar dat ik haar niet herkende. Ze antwoordde dat ze tante Rawda was en dat we elkaar lang geleden hebben ontmoet, en dat ze de geboorte van mijn tante bijwoonde. Ze vertelde me dat mijn familie dacht dat ik dood was. Ze kwam haar dochter bezoeken. De verloofde van haar dochter was een dissidente officier. De dochter was bij mij in Adra, maar ik wist niet dat het haar moeder was. De dochter komt uit mijn stad en ik kende haar, maar ik wist niet wie haar moeder was.

Dus toen de moeder terug naar huis ging, belde ze een van haar dochters en zei dat ze met haar mobiel naar het huis van mijn familie moest gaan. Het meisje rende, gaf de mobiel aan mijn familie en praatte met mijn broer. Ze vertelde hem dat ze net in de Adra-gevangenis was en dat ze mij daar zag. De volgende dag kwam mijn moeder naar Damascus, en de vrouw was bij haar. Ze ging mee voor het eerste bezoek. Mijn moeder zag me voor het eerst vanachter de gaasbarrière, eigenlijk twee. Ik kan niet beschrijven hoe het voelde dat we elkaar niet konden aanraken. Mijn moeder was erg bang. Ze vroeg zich af waarom dit ons overkomt, we hebben niets te maken met Al-Assad. We houden van ons land en onze regering. Ik vroeg om te stoppen en stil te zijn. Ik zei haar dat ze niet meer bij me op bezoek mocht komen. God zegene haar ziel.

Maar ze zei dat ze weer zou komen, en dat deed ze. Ze moest iemand om deze gunst vragen (Wasta) en geld betalen om mij te kunnen zien. Ze kwam op een speciaal bezoek en bracht me geld en kleding. Er was dus ook wat hulp nodig om eruit te komen, inclusief het betalen van iemand om me ermee te bemoeien.

Oke

Ik ben duizelig geworden

We zijn bijna klaar

Alstublieft

U hebt eigenlijk al een vraag beantwoord die ik wilde stellen over burgerlijke verbeurdverklaring en confiscatie van roerende en onroerende zaken.

Geen probleem, je kunt het vragen en ik zal opnieuw antwoorden

REDEN VLUCHT

Nee, je hebt eigenlijk al geantwoord, dus dat zullen we niet herhalen. Maar ben je weggelopen uit Syrië en asiel gezocht omdat je bang was om opnieuw gearresteerd te worden, of omdat je de situatie in het land beu was?

Ik zal je het verhaal vertellen omdat dit een gevoelig punt is. Over asielkwesties, in het begin toen ik werd vrijgelaten, had ik heimwee naar de straat en mijn leerlingen. Ik miste mijn collega's op school. Ik was 23 jaar lerares en ik kende veel mensen. Sommige mensen verheugde zich op mijn vrijlating, ze omhelsden me en waren blij dat ik weer vrij was, terwijl anderen me vermeden en zich naar de andere kant van de straat draaiden toen ze me zagen, inclusief enkele van de naaste mensen voor me.

Ik voelde me een outcast. Ik had het gevoel dat mensen twijfelden aan mijn patriottisme en op mij neerkeken als ex-gevangene. Kun je je voorstellen dat ik in de eerste week nadat ik was vrijgelaten, sigaretten ging kopen bij de winkelier in mijn straat. Ik ben een roker. Hij zei me: stuur alsjeblieft iemand anders om de volgende keer je sigaretten te kopen en kom niet zelf. Ik voelde me als niemand, alsof ik een ziekte had waar mensen bang voor zijn. Ik voelde me erg gemarginaliseerd. Dus dit zorgde ervoor dat ik de plek haatte en ik was bang om opnieuw gearresteerd te worden.

Mijn dossier lag nog open en ze konden me elk moment komen halen. Dit overkwam een vriendin van mij die werd vrijgelaten, ze kwamen haar weer ophalen. Ik denk dat je haar kent. Haar naam is Khadija. Ze komt uit Homs en is momenteel in Nederland. Dus arresteerden ze haar, lieten haar vrij en kwamen vervolgens weer voor haar terug omdat iemand haar naam noemde tijdens hun verhoor. Ze was een jaar weg. Dit was de reden dat ik vertrok en niet perse omdat ik asiel wilde.

GETUIGENIS

Hebt je een getuigenis afgelegd over jouw arrestatie aan een rechtspersoon?

Natuurlijk

Of mensenrechtenorganisaties

Natuurlijk

PLEITBEZORGER VOOR VROUWEN

Wat is volgens jou het voordeel van het geven van een getuigenis?

Ik ben een geschoold persoon. Je kunt zeggen dat ik iemand ben die weet dat mensen burgerrechten en wettelijke rechten hebben. Zodra ik in Turkije aankwam, kwam ik in contact met Amnesty. Ik heb contact met hen opgenomen. En ook had ik me ingeschreven bij het Mensenrechtencentrum. Ik vertelde mijn verhaal aan de heer Mohamed Al Ahmad en hij interviewde me in Istanbul voordat ik de stad verliet. En ik werd lid van het Comité van de Gedetineerdenbond met het hoofdkantoor in Oostenrijk. Ik werkte samen met de heer Abu Omar Al Taysir en Mohamed Ka'aka, en ik woonde meerdere bijeenkomsten, workshops en bewustmakingssessies voor vrouwen bij. Ik ben een pleitbezorger voor vrouwen, dat vrouwen geen slachtoffers zijn maar sterke mensen zijn die zich kunnen verzetten. Men mag zich nooit overgeven.

Een vrouw mag nooit opgeven, zelfs als ze haar hebben gebroken of gearresteerd, ze moet helemaal opnieuw beginnen zoals iedereen in deze wereld. Niemand is vrij van fouten en niemand gaat door het leven zonder ontberingen. Ik beschouw arrestatie als een ziekte, het is niet iets om je voor te schamen zoals sommige mensen die het als een schande beschouwen. Wat je veel ziet gebeuren is dat als een vrouw werd gearresteerd dat de gemeenschap haar vervolgens boycot. Alsof ze een strafblad heeft. Nee, want wij zijn mensen en mensen nemen goede en slechte beslissingen. Ik beschouw gearresteerd worden als een ervaring die niet iedereen kan meemaken. Mijn opsluiting maakte me sterker, maakte me moedig en in staat om het leven onder ogen te zien. Het maakte van mij een vrouw die weet wat vrijheid betekent.

Wat is leven? En wat betekent het als iemand het van je probeert af te nemen, je hele wezen wegvaagt, je kinderen probeert af te nemen en de loop van je hele leven probeert te veranderen.

Je was een heel jaar gevangen, vervolgens werd je vrijgelaten en ben je naar Turkije vertrokken, waar je moeder overleed.

Ja

Nadat je Europa had bereikt, gingen er jaren voorbij en droeg je bij en luisterde je naar verhalen van anderen.

Godzijdank

Je hoorde de verhalen van gedetineerden die in de gevangenis zaten. Je hebt zeker veel verhalen gehoord. Je hebt zelf de ervaring gehad. Van schooldirectrice tot gemarteld worden in de gevangenis. Het is een opmerkelijk ervaring.

Het is een ander leven

Hoe zie je jezelf nu?

Ik haat de arrestatieperiode en beschouw het als een zwarte plek in mijn leven. Ik werd veel gekweld, en ik denk dat deze ervaring het leven van de mensen om me heen beïnvloedde, zoals mijn familie, mijn broers en zussen, kinderen.

Ik denk dat ik mentale schade heb toegebracht aan de mensen om me heen die om me gaven. Maar de ervaring gaf ook kracht, om een sterk mens te worden om weer vanaf nul te kunnen beginnen. Toen ik naar Europa kwam, voelde ik me nog sterker, en begreep wat menselijkheid is. We leefden een normaal leven in Syrië, ik kom uit een eenvoudig gezin dat niet streng was zoals andere families en toen ik naar Europa kwam, kon ik doen wat ik wilde, binnen redelijke grenzen. Ik voelde me een vrouw die in staat is om een nieuw leven te beginnen vanaf nul. Ik ben weer gaan werken. Ik isoleerde mezelf niet van anderen en hield me vast aan mijn menselijkheid. Als ik zie dat iemand hulp nodig heeft, een kind, een vrouw of iemand anders, probeer ik te helpen.

Ik werk nu met het Internationaal Comité voor de Rechten van het Kind. Een tijdje ondersteunde ik bewustwordingsprogramma's met Amnesty en met Hivos. Ik werkte ook met de Syrische vrouwenorganisatie, via de school die ze net hebben geopend. En als God het wil, zullen we de komende dagen iets organiseren dat ons en de Syrische vrouwen ten goede komt. Als God het wil. Voor Syriërs en niet-Syriërs. Over het algemeen ben ik actief op het gebied van vrouwenrechten en wil dat Arabische vrouwen uit hun isolement komen. Eerlijk gezegd denk ik dat we het leven verkeerd begrepen hebben, ongeacht wat de religie zegt. Ik vind dat vrouwen hun rechten moeten verkrijgen zoals ieder ander mens.

BLINDDOEKEN

Wat is het meest memorabele moment uit de gevangenis?

In Adra of alle gevangnissen?

Als je op meer dan één plaats bent, vertel me dan meer dan één herinnering. Maar wat herinner je je het meest?

Het beeld dat ik me het meest herinner en dat me tot op de dag van vandaag heeft beïnvloed, is mijn arrestatie, toen ze me blinddoekten. Ik voelde dat de wereld daar eindigde. Het was het eindpunt en ik kon niet meer nadenken. Daar stopte mijn leven. Iemand blinddoekte me en boeide mijn handen, nam mijn vrijheid over. Dit is wat ik nooit zal vergeten.

Wat vind je van het veiligheids- en inlichtingenpersoneel en de mensen die op dit gebied werken, ik bedoel, iemand zoals Anton, die in Jaramana zat en anderen?

Kijk, ik ben tegen doden en tegen het kwetsen van anderen, maar als deze persoon in mijn handen zou vallen, weet ik zeker dat ik een misdaad tegen hem zou begaan. Hij was een bastaard. Hij genoot ervan om anderen pijn te doen. Wij zijn mensen en ik denk dat God almachtig in ons het goede en het slechte schept. Soms neemt het goede ons leven over, en soms het slechte. Maar deze persoon was alleen maar slecht. Hij knipperde niet eens met zijn ogen toen hij de vrouwen pijn deed, helemaal niet. Hij was een sadist, moge god hem straffen.

Als ik je zou vragen, wat is gevangenis, met een woord, wat zou het dan zijn?

Een ervaring.

Maak de zin af aub, de gevangenis is ...

Gevangenis is een ervaring, het is een mislukte ervaring.

Hoe voel je je na alles wat je hebt meegemaakt?

Nu?

Naast dat je nu een sterker mens bent en dat je helemaal opnieuw hebt kunnen beginnen, hoe voel je je vanbinnen, ik zou graag willen weten hoe het nu met je gaat?

Nu zal ik je iets heel persoonlijks vertellen. Heel weinig mensen weten dit van mij. Ik ben nu in Europa, als ik nog in Syrië was, zou ik dit niet kunnen doen. In Europa hebben ze echt voor me gezorgd en ik werd snel overtuigd om psychologische hulp te zoeken. Ik denk dat als ik nog in Syrië was geweest, ze zouden zeggen dat ik gek ben. In Syrië beschouwen ze iedereen die de psycholoog bezoekt als gek. Maar hier is het tegenovergestelde. Ze behandelden me als een mens die hulp nodig heeft. Dit is mijn ervaring hier, als ik in Syrië was gebleven, was ik kapot geweest. Ik ben blij dat ik hier ben gekomen en mijn geestelijke gezondheid heb verbeterd.

Wat voor psychische problemen kreeg je door je gevangenschap?

Ik ben bang voor donker

Ik wil graag dat je de zin aub afmaakt en zegt: vanwege de gevangenis ben ik bang voor ...

O ja, dat moet ik afmaken. Oké, Vanwege de gevangenis. Ik ben een sterk persoon en je weet hoe dapper en stoer vrouwen kunnen zijn in het oostelijke gebied. Ik was een stoere vrouw, maar door de gevangenis ben ik bang voor het donker. Ik ben bang als mensen achter me lopen, en als er iemand dicht bij me komt op straat. Ik word nerveus in gesloten ruimtes zoals de lift, gesloten plaatsen, en als iemand de deur op slot doet, verlies ik onmiddellijk het bewustzijn, zelfs als de plaats ruim is. Dit heeft me erg geraakt.

De ervaring in detentie had invloed op je relaties. Met je kinderen bijvoorbeeld. We zullen het hebben over hoe ze het hebben ervaren, maar daarvoor wil ik weten hoe het je persoonlijk heeft beïnvloed ten opzichte van je familie.

Ik realiseerde me precies dat je niets waard bent zonder familie.

Neem de vraag op in je antwoord aub, de ervaring in detentie maakte me ...

De ervaring in detentie deed me beseffen dat een persoon zonder zijn familie niets waard zou zijn, en zonder zijn kinderen zou hij zich verloren voelen. Ze zijn een schakel in een cirkel waar je deel van uitmaakt. Ik had mijn familie hard nodig en godzijdank werd ik weer met hen herenigd.

Hoe zit het met hun relatie met jou?

In het begin gaf mijn familie me de schuld waarom ik mezelf in zo'n situatie plaatste. Het was niet nodig om iemand te helpen, waarom heb ik mezelf, mijn kinderen en mijn reputatie opgeofferd. Ze geven om de reputatie, je weet hoe de mensen in het oostelijke gebied denken.

Dat onze vrouwen niet naar de gevangenis gaan en dat ook niet moeten. Ze gaven me de schuld, maar toen ze zagen hoeveel menselijkheid ik voelde en hoeveel mensen ik hielp, en toen ze zagen hoe slecht de situatie in Syrië was, van kwaad tot erger, en wat Assad tegen zijn volk deed. In die tijd werd ik een symbool en een icoon voor de mensen in het oostelijke gebied, Godzijdank.

DOOD DOOR MARTELING

Zijn veel gedetineerden gestorven terwijl ze werden gemarteld?

Ik denk de meesten van hen.

Veel mensen stierven, en vrouwelijke gevangenen stierven ook onder marteling, Rehab Alaawi was een van hen. Rehab Alaawi, moge haar ziel rusten in vrede, van Deir ez Zur, ja, de architect.

Zijn er andere vrouwen die bij je waren uit de omgeving of later uit de gevangenis die stierven onder marteling die je kent?

Er was één Palestijnse Syrische vrouw die in het vluchtelingenkamp Al Yarmouk woonde. Haar naam was Ghida. Ghida Al Safadi. Ze stierf door een pak slaag. Ze sloegen haar veel op haar hoofd.

Kun je me het verhaal van Ghida vertellen? Was ze bij u in departement 227?

Nee, ze was bij mij in Adra.

Kun je me Ghida's verhaal vertellen?

Ghida was een kapster voor vrouwen en had haar winkel in de buurt van Al Midan brug als je het kent. Ze vertelde ons haar verhaal. Enkele jonge mannen uit vluchtelingenkamp Al Yarmouk bewaarden spullen in haar winkel. Ik denk dat ze wapens in haar winkel hebben opgeslagen en iemand heeft haar gemeld dat ze in wapens handelde. Ze had er niets mee te maken, ze bewaarde alleen wat zakken in haar winkel. Ze ontkende dat ze wist wat er in deze zakken zat, maar ik denk dat ze het wist. Dus beschuldigde het regime haar van het faciliteren van dingen voor de gewapende mannen in het vluchtelingenkamp. Ze sloegen haar zwaar op haar hoofd. Eerst had ze een hersenschudding. Toen braken ze braken haar schedel. Ze lag stil in Adra en kon zich niet bewegen.

Ze bleef 20 dagen zo en daarna overleed ze. Ik bedoel, ze hebben haar naar het ziekenhuis gebracht en ze is nooit meer teruggekomen. Ze vertelden ons dat ze stierf, God zegene haar ziel.

Ghida was een lange vrouw?

Lang, dun met een donkere huid.

Ik ken haar. Ik stelde alle vragen die ik had. Wil je nog iets zeggen?

Ik wil een boodschap sturen naar de gedetineerden. Verlies de hoop niet, Gods barmhartigheid is groot. En ik wil je iets vertellen. Soms zeggen ze dat iemand is gestorven door marteling, terwijl deze persoon nog steeds in de gevangenis zit. Ze geven hun ID aan de familie en dit is wat er gebeurde met een van mijn vrienden in 227. Voordat ze werd gearresteerd had ze de ID-kaart van haar broer ontvangen, en kreeg te horen dat hij dood was. Maar toen ze werd gearresteerd, vanwege haar man, zag ze haar eigen broer. Hij passeerde haar gewoon in de gang van de gevangenis.

Ze viel op de grond. Ze kwamen terug voor haar, maar ze vertelde hen niet dat ze haar broer zag. Toen ze terugkwam in de cel vertelde ze ons dat ze haar broer had gezien. Soms vertel ik de families van gedetineerden dat als ze nieuws krijgen dat hun zoon dood is, ze het niet moeten geloven tenzij ze hem met hun eigen ogen hebben zien. Wanhoop niet en als God het wil, zal hij nog leven.

Als God het wil, wanneer ben je vrijgelaten?

27 juli.

Hartelijk dank, we zijn klaar.

Graag gedaan

